

Nagyböjt 4. Vasárnapja B

Kegyelemből részesültetek az üdvösségben, a hit által. Ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka. (Ef 2,8)

Olvasmány

2. Krónikák 36,14-16.19-23

Cidkijának, Juda utolsó királyának napjaiban nemcsak a nép, hanem a papok összes előjárói is sok-sok hűtlenséget követtek el, utánozva a nemzetek valamennyi iszonyatos dolgát. Megszentségtelenítették az Úr templomát, amelyet pedig ő tett szentté Jeruzsálemben. Az Úr, atyáik Istene, követői által még jókor és ismételten elküldte hozzájuk figyelmeztetéseit. Kímélni akarta népét és a maga lakóhelyét. De ők kigúnyolták Isten követeit, megvetették üzeneteit, és kinevették prófétáit. Végül az Úr haragja visszavonhatatlanul népére zúdult.

Ellenségeik a templomot felgyújtották, Jeruzsálem falait lerombolták, valamennyi palotáját és minden drágaságát elhamvasztották, és teljesen elpusztították. Aki a kardtól megmenekült, az fogságba került Babilonba. Szolgái lettek a királynak és utódainak, míg uralomra nem jutott a perzsa királyság. Így teljeseedett be az Úrnak Jeremiás próféta által mondott szava: Pusztaság lesz az ország és nyugodni fog hetven esztendeig, míg e nyugalom által elégtételt nem szolgáltat a megszenségtelenített szombatokért. Az Úr teljesíteni akarta Jeremiás próféta által mondott szavát. Azért Kürosznak, a perzsák királyának első évében fölébresztette Kürosznak, a perzsák királyának lelkét. Ő a következő felhívást intézte egész birodalmához, mégpedig írásban is: "Így szól Kürosz, a perzsa király: Az Úr, az ég Istene nekem adta a föld minden országát. Ő megparancsolta, hogy templomot építsek neki a Judában fekvő Jeruzsálemben. Aki közületek az ő népéhez tartozik, legyen azzal az ő Istene, és térjen haza."

Szentlecke

Efezusiakhoz 2,4-10

Testvéreim! A végtelenül irgalmas Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk, hogy Krisztussal életre keltett minket is, bűneink miatt halottakat. Így kegyelméből kaptátok az üdvösséget. Feltámasztott minket, és Krisztus Jézusban a mennyek közé helyezett, hogy az éljövendő korokban Jézus Krisztusban kinyilvánítsa kegyelmének túláradó bőségét, irántunk való jóságából.

Kegyelemből részesültetek az üdvösségben, a hit által. Ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka. Nem tetteiteknek köszönhetitek, hogy senki se dicsekedhessék. Az ő alkotása vagyunk: Krisztus Jézusban jótettekre teremtett minket; ezeket Isten előre elrendelte, hogy bennük éljünk.

Abban az időben Jézus ezt mondta Nikodémusnak: "Ahogy Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy általa üdvözüljön a világ. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítéletet vont magára, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában.

Az ítélet ez: A világosság a világba jött, de az emberekjobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, nehogy napvilágra kerüljenek tettei. Aki azonban az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hadd nyilvánuljanak ki tettei, hogy Isten szerint cselekedte azokat."

Elmélkedés

Az emberi élet paradoxona, hogy a halál jele oly gyakran a gyógyulás jele. Máig az orvosok és gyógyszerészek jele a régi szimbólum, a botra csavarodó kígyó. Az orvostudomány lehetőségeit jelképezi, amely az önmagukban mérgező anyagokból éppen ellenük hatásos ellenszert képes csinálni. Annak ellenére, hogy annyira jelen van életünkben ez az ellentmondás, mégis nehezűnkre esik és elbátortalanít igent mondani Jézus példabeszédére, hogy a halál az életre vezető út.

Mindannyian szeretnénk, ha magasba emelnének – de nem a kereszten. Mindannyian vágyunk az örök életre – de egyikünk sem akar meghalni. Ha vétekről, bűnről, Istentől való eltávolodásról van szó, a terápia gyakran rosszabbnak tűnik, mint a betegség maga.

Ósi emberi reakció, hogy az ember védekezik a gyógyulással szemben, amely szenvedéssel és fájdalommal jár. Már az Ószövetségben találkozunk vele. Az első olvasmány leírja, hogy a nép meg kellett, hogy tapasztalja a száműzetésben a szenvedést, az Istentől való elhagyatottságot, hogy újra Isten választott népeként élhessen. És a segítség éppen arról az oldalról jött, ahonnan legkevésbé várták: Kürosztól, a perzsák királyától, aki eredetileg ellenségük volt.

Isten mindig áttöri az emberi elvárásokat. Szent Pál Efezusiakhoz írt levelében világosan megfogalmazódik az az élmény, amelyet az ember mindig újra megtapasztal Istennel való életében: ha az ember hiszi, hogy a gyógyulás saját keze által történik, akkor nagyon besűkülött kategóriákban kezd gondolkodni. Ha elfogadja, hogy a gyógyulás és az egészség Isten műve, akkor a gyógyulás lehetősége határtalan, mert érdemtelenül és ajándékként kapjuk.

A Nikodémussal folytatott beszélgetés mindannyiunkhoz szól, mert ő is olyan ember, mint mi. Amikor éjjel Jézushoz megy és beszélget vele felismeri, hogy ő az igazi világosság, mégis fél a hit sötétségébe ugrani, amely megmenthetné.

A böjti idő arra hív minket, hogy tovább-gondoljunk, a lehetséges határán túl-éljünk. Meghívás arra, hogy merjük megkockáztatni a hitbe való ugrást, a szenvedés minden "miért"-je ellenére, hagyjuk magunkat keresztre feszíttetni Krisztussal, hogy aztán Vele együtt lehessünk Istennél a paradicsomban.